

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον ἐν Ἀθήναις,
πὺ πλουτίζουσι οἱ κηρῆνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο παεὶ πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔγω ἐκπνῶδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητῆς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεττέρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' ἀραθέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλε.

Δέκα τέσσαρες τοῦ Σεπτεμβρίου,
καιρὸς ἐξάψων καὶ μαρτυρίου.

Ποῦντος ὀγδοῶντα ἔξη,
αἶμα, φαίνεται, θὰ τρέξη.

Τί κάθεσθαι ἀκόμα
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα;

Ἀν' τῶντι δὲν στερῆσθε γενναϊότητος καὶ θάρρους,
ἂν ἐντρέπεσθε νὰ τρώτε ἀπὸ ἑνα κι' ἄλλον μπάτσαις,
γιατὶ βρίζετε στοὺς δρόμους νύκτα 'μέρα τοὺς Βουλγάρους
σὰν γυναικίσσαις γυναικίς, σὰν τῆς πρόστυχαις κυράτσαις;
Τὶ χαρὰ σὰν τοὺς Βουλγάρους ἐὰν ἤμεθα κι' ἡμεῖς.
οἱ ἀπόγονοι πατέρων τόσης δόξης καὶ τιμῆς!

Τὶ τοὺς θέλετε τοὺς λόγους, τὰ ψηφίσματα τὰ τόσα;
ἂν τὸ λὲν κι' ἡ καρδιά σας, ἂν τῶντι σᾶς βραστᾷ,
ἂς μιλῆτε τὸ τουφέκι, ἂς δεθῇ εὐθὺς ἡ γλῶσσα,
καὶ καταστήθῃτε ἑλᾶτε 'στοὺς Βουλγάρους ἐμπροστά.
Τὶ φωνάζοι' ἐδῶ μέσα περὶ ὅπλων καὶ πολέμων;
μᾶς βραστᾷ;... ἐμπρός! οἱ Σλάβοι μᾶς προσμένουν εἰς τὸν Αἶμον

Πρὸς τί δέεσθε 'στὸν Πλάστην ἐν μεγάλῃ κατανύξει;
τί ἀνοίγετε τὸ στόμα καὶ κυττάζετε τὰ στέρια;
περιμένετε ὁ Πλάστης Γκρά τουφέκια νὰ σᾶς ρίξῃ
κι' αὐτὸς δύναμι νὰ δώσῃ 'στὴν καρδιά σας καὶ 'στὰ χέρια;
ἢ πιστεύετε ἀλήθεια εἰς τὸν κρῦο Δεληγιάννη
πὺς θ' ἀφήσῃ τὴν σουμάδα καὶ πολέμους θὰ σᾶς κάνῃ;

Ὁ γενναῖοι Ἕλληνές μου, τῆς πατρίδος οἱ σωτῆρες
τὰς σημαίας σας προστάζουν νὰ πατοῦν καὶ νὰ ξεσχίζουν
χωροφύλακες γενναῖοι καὶ ἀγέρωχοι κλητῆρες,
καὶ τὴν ράχη σας μὲ ξύλο δυνατό νὰ κοκκινίζουν.
Καὶ σῆς στρώνετε ἀφῶνως, ὦ κλεινοὶ Βουλγαρομάχοι,
ἂς τὸ ξύλο τοῦ στρατοῦ σας τὴν ἀδύνατὴ σας ράχη.

Καὶ προσμένετε πολέμους ἀπ' αὐτῇ, τὴν ἑταιρίαν,
ἀπὸ Κόντηδες Ροβέρτους καὶ Παππαμιχαλοπούλους;
καὶ προσμένετε πολέμους καὶ μεγάλην ἱστορίαν
ἀπὸ Πρόεδρον ποῦ ἔχει καπνοπώλας ὡς συμβούλους,
κι' ἄλλο τι δὲν ἐνθυμεῖται παρὰ πῶς 'στὸ Βερολῖνον
μιὰ φορὰ κι' αὐτὸς ἐπῆγε ἀντιπρόσωπος Ἑλλήνων;

Ὁ, τι κάμετε, καὶ μένοι, θὰ τὸ κάμετε μονάχοι,
ἂν σᾶς ἔμεινε ἀκόμη 'λίγο αἶμα κι' ἐντροπή...
δὲν θὰ βρῆτε Κυβερνήτη γιὰ πολέμους κέφι νᾶχη,
δὲν θ' ἀκούσετε κανέναν ἑνα λόγο νὰ σᾶς πῇ.
Κι' ἀντὶ φρίκης κι' ἐλεγείων εἰς τὸν θάνατον τοῦ γένους,
θὰ ἰδῆτε καπνοπώλας μὲ μυρτιαῖς στεφανωμένους.

Ἐ! τί κάθεσθε ἀκόμη;... ἐλπίς ἄλλη δὲν ὑπάρχει!
σεῖς πετάζετε σωτῆρες εἰς τὸ μέσον τῶν σκλάβων,
εἰδ' ἄλλοιῶς ἐτοιμασθῆτε ἀπὸ τῶρα πολέμαρχοι,
νὰ δεχθῆτε ἀγογγύστως τὰ λακτίσματα τῶν Σλάβων.
Ἐτοιμάσετε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια σας γιὰ μύλο,
καὶ τὰ μάγουλα γιὰ μπάτσαις καὶ τὴν ράχη σας γιὰ ξύλο.

Λησμονήσετε τὴν Λαύρα, τὸν μεγάλον Μαραθῶνα,
ἐμπρός μᾶς 'στὸν Δεληγιάννη μὲ φλογέρα καὶ νταούλι,
ἂς καὶ ὁ αὐτὸς καὶ δύο 'στὴν ὥραιαν τοῦ εἰκόνα,
καὶ Ἀτσιγγανεὶ γενῆτε καὶ τῶν δούλων σας οἱ δούλοι.
Τὶ φωνάζοι' ἐδῶ μέσα περὶ ὅπλων καὶ πολέμων;
μᾶς βραστᾷ;... ἰδοὺ! οἱ Σλάβοι μᾶς προσμένουν εἰς τὸν Αἶμον.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Λοιπόν ;

Φ. — Λοιπόν τὰ ξαθες... ἐνῶ ἐμεῖς μὲ φρούρια ἐτρέχαμε 'στῆς ὀπεραις, 'στό 'Αντρον, 'στά σαντούρια, ἐνῶ ἐξανκλέδαμε τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα, καὶ ἐφρένιζε ὁ Θεοδώρης γιὰ τὴν οἰκονομία. ἐνῶ ἐμεῖς πουλούσαμε κοπτήρες καὶ ἀμπάρια, ἐνῶ ἀκόμη τοῦ στρατοῦ πωλοῦσαν τὰ μουλάρια, ἐνῶ σχεδὸν τὸ πλήρωμα τοῦ στόλου διελύθη, ἐνῶ γλεντοῦν εἰς τὴ στεριά τῶν ναυτικῶν τὰ πλήθη, ἐνῶ ὁ Ρώμας ἔφυγε μὲ πρώτη εὐκαιρία καὶ ἡ Ζάκυνθος ἐχάλασε μὲ τὰ καμπαναρία, ἐνῶ καθένας ὑπουργὸς κρυφὰ κρυφὰ τὸ στρήθει, ἐνῶ δὲν ἔχομε χαλκὸ, ἀλλ' οὔτε καὶ μολύβι, ἐνῶ 'στά ξένα ἡ Αὐλὴ τρεῖς μῆνας βραχάτευει, ἐνῶ καὶ ὁ Χαρίλαος 'στὴ Λόντρα ταξιδεύει, ἐνῶ ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς ἀδιάκοπα κενώνει, ἐνῶ παντοῦ μουφλούζων ἀκούεται κανόνι, ἐνῶ καὶ ὁ Δαμασκηνὸς ζητᾷ τὴν σταφίδα, ἐνῶ τὰ δάση καίονται καθ' ὅλην τὴν πατρίδα ἐνῶ τὸν κύριον Σουρὴν ὁ Λάπας ἐξετάζει καὶ μὲ τὰς ἀνακρίσεις του ὁ κόσμος κάνει χάζι, ἐνῶ καὶ ὁ Γενήσαρλης μὲ ὄπλο εἰς τὰ χέρια ἀρόβως εἰς τὴν Κηρισσιὰ σκοτώνει περιστέρια, ἐνῶ καὶ σύ, βρε Περικλῆ, σχεδὸν τὰ κακαρόνεις, καὶ ἐνῶ ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ ἐσὺ μὲ μπαγλαρόνεις, καὶ ἐνῶ ἀψίδες στήνομε 'στὴν πρίμα τὴν Παρώδη, πατεῖ 'στὴν Φιλιππούπολιν ὁ Βούλγαρος τὸ πόδι, καὶ ἡ Βουλγαρία γίνεται γιὰ μιὰ στιγμή μεγάλη. Π. — Περύργον ! πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πράγμα παλι ! Φ. — Τάκουε ;... 'στὴν Φιλιππούπολιν ὁ Βούλγαρος ἐμπήκε, καὶ εὐθὺς κατεπατήθησαν αἱ πρόσφατοι συνθήκαι. Κ. — ὁ Δελιγιάννης, Περικλῆ, ὅποιον εὕρῃ 'στό δρόμο «καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν» ; τὸν ἐρωτᾷ μὲ τρόμο ὅλο τοὺς πρέσβεις προσκαλεῖ καὶ τοὺς διασκεδάζει, καὶ τὸν Θεοδώροπουλον 'στό σπῆτι τοῦ φωνάζει νὰ πάρῃ γιὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν 'δική του γνώμη... ἀλλ' ὡς καὶ ἐμένα Περικλῆ, ἐκάλεσε ἀκόμη, καὶ «τώρα τί νὰ κάμωμεν» ; σπουδαίως μὲ ἤρώτα. Π. — Καὶ σύ ;

Φ. — Μὲ περιφρόνησιν τοῦ ἔστρεψα τὰ νῶτα. Ὡ ! ναὶ ! μὰ τὸν 'Ιάκωβον αὐτὸν τῆς Κομποστέλας, μὰ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ μὰ τὰς φουστανέλας, δὲν ἔχω 'στὸν Πρωθυπουργὸ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη, οὔτε εἰς σέ, οὔτε εἰς ἐμέ, οὐδὲ 'στὴ Ρωμηοσύνη. Π. — Κ. — ὁ Δελιγιάννης πόλεμον δὲν σκέπτεται νὰ κάνῃ ; Φ. — Φορεῖ τὴν νέα ρόμπα του καὶ βλέπει τὸ ταβάνι. Ξέρεις, μιὰ ρόμπα τοῦστεῖλαν μ' ὀλόχρυσον τιρτίρι, καὶ τώρα γίνεται μ' αὐτὴν μεγάλο πανηγύρι. Τὴν κακαρόνει γελαστός ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτη, μαζὶ μ' αὐτὴ σηκώνεται, μαζὶ μ' ἐκείνη πέφτει,

καὶ ἔτσι σοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ πρῶτος διπλωματικὸς σὰν ἕνας 'Αγαθόπουλος ἢ 'Αρχοντοχωριάτης. Κ. — ἐνῶ τὸ ἔθνος ἀπειλοῦν τὰ στήθη τῶν βροδάρων οἱ καπνοπῶλαι, Περικλῆ, 'στό πείσμα τῶν Βουλγαρῶν, τὸ κάδρο τοῦ πρωθυπουργοῦ καπνίζουν ὁλοένα, διότι μὰς ἐγύρισε 'στό τέσσερά μας καὶ ἕνα καὶ ὁ Θεοδώροπουλος, ὁ μέγας καπνοπῶλης, πετᾷ πυροτεχνήματα καὶ καίει ὅλ' ἡ πόλις. Π. — Καὶ τώρα 'πές μου, τί φρονεῖς πῶς εἰμπαρεῖ νὰ γῇ Φ. — Σὲ βεβαιῶ πῶς πάντοτε θὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ. Παντοῦ συλλαλητήρια, ψηφίσματα καὶ λίμα, τὸ κάθε ὕψωμα θὰ ὀρῇ ἐκ τοῦ προχείρου βῆμα, καὶ κάθε τρελλὸ Κωνσταντῆς φυτρώνει μὲς 'στὴ μέση, καὶ ἀρχηγὸ ἀμφισβητεῖ καὶ πολεμαρχοῦ θέσι. Παύει αὐτὸς νὰ ὁμιλῇ καὶ ἀρχινᾷ ἐκείνος, καὶ 'κούς γρακᾶδες καὶ φωναῖς 'στῶν θεατῶν τὸ στήθος, ἀλλ' ἂν, ἐνῶ φλογίζονται τῶν μαχητῶν τὰ στήθη, πηδῆσιν κάποιον ἄλογο ἀνάμεσα 'στά πλήθη, ἢ καὶ γκαρίση ἐξαφνα κοντὰ ἐκεῖ γαϊδούρι, οἱ πολεμαρχοὶ 'στὴν στιγμή τὸ 'κοφανε κομπόμι. Λοιπὸν γιὰ ὕστερη φορὰ χαίρετα τὴν Ἑλλάδα... ἐντεῦθεν μὲν Πρωθυπουργὸς μὲ ρόμπα καὶ σουαῖ, ἐκείθεν δὲ λαὸς δειλός, καληστραφιότης, Χιώτης, ὁποῦ παλεύει μὲ σκιαῖς καθὼς ὁ Δὸν Κιχότης, καὶ τρέχει γιὰ ψηφίσματα καὶ γι' ἄλλα κολοκύθα, χωρὶς καμμιὰ συγχίνηση καὶ θάρρος εἰς τὰ στήθη. Π. — Μωρὲ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σου μ' ἐπότης ἐραστή Φ. — Βάλε σοῦ λέω 'γρήγορα Βουλγαρικὸ καλπάκι, καὶ πήγαινε, βρε Περικλῆ, νὰ ζήσης σ' ἄλλη γαῖα, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀπὸ 'μὰς φυλὴ ἀτιμωτέρα. Π. — Μὰ τεῖν' αὐτὰ, βρε Φασουλῆ ; Φ. — Μὰ τὸν σταυρὸν τοῦ λαοῦ !

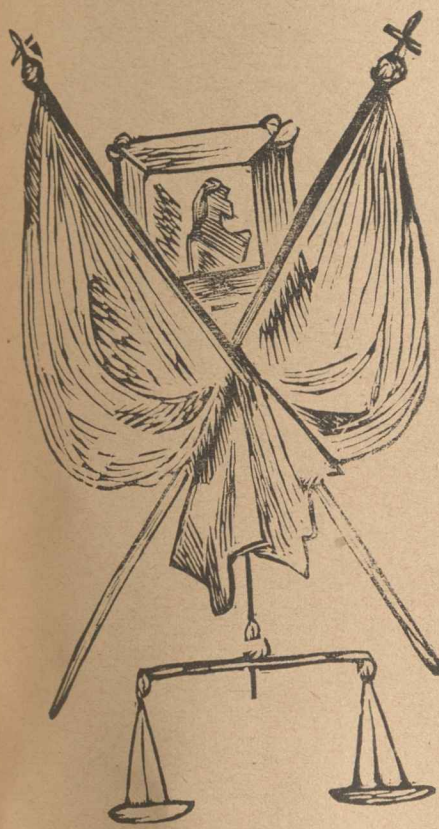
ραγίζεται τὸ στῆθός μου καὶ μοῦρχειται νὰ κλαίω. Κάμε σοῦ λέω κούλινθα γιὰ τοῦτη τὴν πατρίδα... εἶδες τὴν διαδῶ ὡς τῆς Πέμπτης ;

Π. — Δὲν τὴν εἶδα. Φ. — Μὲ περιέργους, θεατὰς ἐγέμισαν οἱ ὁρόμοι, καὶ ὁ τρελλὸς Βλασσόπουλος ὠμίλησεν ἀκόμη, καὶ ἡ Τριμμένη ἔλαχε, καὶ ὁ Κωνσταντῆς ἐνέτω, καὶ ὁ 'Ακυρὸς ὁ Γάμος σου καὶ ὁ Πόλεμος συγγνώμη. Κ. — ἐνῶ τοιαῦτα γίνονται μεγάλα καὶ σπουδαία καὶ καταμασκαρεύεται ἡ καθεμιὰ ἰδέα, 'στό Πύργο χωροφύλακες τὸν πόλεμον ἀρχίζουν, καὶ τὰς σημαίας, Περικλῆ, σὰν Βούλγαροι ξεγίζουν, τὸν δὲ κυρίαρχον λαὸν κτυποῦν μὲ τὰ κοντάκια, τῇ ἐπινεύσει φαίνεται τοῦ φίλου Σουμαδάκια. Π. — Βρε τί μοῦ λές ;

Φ. — Μὰ τὸν Χριστό... λοιπὸν παρακαλεῖται καὶ ἂς κηπίσωμε καὶ ἐμεῖς τὰ νέα ταγάρια. Π. — Ὅρσε λοιπὸν δὴ τρεῖς κηλαῖς μὲ μιὰ κληματαῖα, γιὰτὶ μὲ παρασκότησις μὲ τὴν βρωμοπατρίδα.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖ
παράστασις μοναδική.

Ὁ καλλιτέχνης Λεκατσᾶς τὴν αὔριον ἐσπέραν λαμπρὰν εἰς τὰ Ὀλύμπια παραστάσιν θᾶ δῶτη, τῶν ἄλλων παραστάσεων πολὺ ὠραιότεραν καὶ τρέξετε 'στό Σάβλων καὶ Χάμελε δὲν ὄντι.

Οἱ καπνοπῶλαι 'τὸν Σουμαδάκια
μὲ τρακατρούκες καὶ παλαμάκια.

Νέον ἄσμα τοῦ καιροῦ
καπνοπῶλου φλογεροῦ.

Ἐ ! μουλὶκα ἀβάντι... πάλι τ' ὀκτώ καὶ δύο ! ἐμπρὸς λοιπὸν τὰ ὄραμα, ἐμπρὸς ἡ ζυγαριά... Ζήτω τὸν Δελιγιάννη, παιδιὰ, τὸ Ὑπουργεῖο. Ζήτω, μωρέ, ἡ Πόλις καὶ ἡ ἐλευθερία. Θαλασσ' ἂς γίνουν ὅλα καὶ τίποτα μὴ μείνῃ... τὸ τέσσερά μας καὶ ἕνα καὶ πάλι περνοδίνει.

Ἄς σπασωμε χαβάνια, ἂς κάψωμε πακέτα, βρεῖτε τῆς καμπάνιας, στηλώσετε παντιέρας, 'στό χέρι τοῦ καθένας ἂς πάρῃ μιὰ ρουκέτα, καὶ ἀρχίστε ζουρνάδες, νταούλια καὶ φλογέρας. Ἐμπρὸς 'στὸν Δελιγιάννη μὲ τὰ παλὰ χαβάνια, μὲ ὄρα μὲ μπαξίσια, μὲ πούρα, μὲ στεφάνια.

Οἱ Βούλγαροι κοντεύουν νὰ πᾶνε καὶ 'στὴν Πόλι, τοῦ Πινδου καὶ τῆς Ὀσσας σκεπάζουν τὰ βουνά, μὰ πῶ πολὺ γιὰ τοῦτο χειροκροτεῖτε ὅλοι, χωρὶς ὀκτώ καὶ δύο δὲν πᾶμε πουθενά. Ἐμπρὸς 'στὸν Δελιγιάννη μὲ βადίσμα ταχύ, καὶ ἰπάνω του ἂς πέφτουν κουφέτα σὰν βροχή.

Ἐνὶ πᾶσι τὸ ἔθνος... χαραῖς καὶ πανηγύρι, γιὰ παῖζε, μουλίκαντη, τὸ λ ι γ ε ρ ὸ ν σ π α θ ῖ... ὁ κάθε καπνοπῶλης τὸν Τζάμικο ἂς σύρῃ, καὶ ὁ κόσμος ἂς χαλάσῃ καὶ ἂς ἀναστατωθῇ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρεῖτε Πλακιώτικο νταούλι, ἐμπρὸς 'στὸν Δελιγιάννη, ἐλευθερί καὶ δούλοι.

Ἴδου !... καὶ οἱ πρόγονοί μας τοὺς τάφους τῶν ἀφίνουν τὴν νέα σωτηρία τοῦ ἔθνους τῶν νὰ 'δοῦν. καὶ αὐτοὶ μαζὶ μὲ ὅλους ὀκτώ καὶ δύο πίνουν, καὶ μὲ τοὺς καπνοπῶλας χορεύουν καὶ πηδοῦν. Ζήτω τ' ὀκτώ καὶ δύο καὶ ἡ σάλπιγξ ἂς ἤχῃ καὶ ἐμπρὸς 'στὸν Δελιγιάννη μὲ βადίσμα ταχύ.

Τέτοια μεγάλη νίκη, μιὰ τέτοια σωτηρία ἂπ' τὸ εἰκοσιένα δὲν εἶδε ἡ Ἑλλάς ! αὐτὴ, μωρέ, θὰ μείνῃ 'στῆς γῆς τὴν ἱστορία... Ζήτω λοιπὸν καὶ ὁ Ρώμας καὶ ὁ Ζυγομαλάς. Ζήτω τ' ὀκτώ καὶ δύο, ἀναψετε τρικέρια, καὶ εὐθὺς τὸν Δελιγιάννη σηλώσετε 'στά χέρια.

Ἐπιστολὴ Βασιλική,
παραπολὺ σημαντική.

Ἀγαπητὲ πρωθυπουργέ...

Μ' ἐγράψατε ἐσχάτως πῶς κἀποια Φιλιππούπολις ἠλώθ' ὑπὸ Βουλγαρῶν, πῶς ἐσηκώθη ἄγριον δλόκληρον τὸ κράτος, ὅτι καὶ πάλιν πόλεμον γυρεύει ἄρον ἄρον, καὶ εἶναι ἀνάγκη τάχιστα νὰ ἔλθω εἰς Ἀθήνας, διότι νέας ὁ χειμῶν ἐγέννησεν ὀδύνας.

Ἄλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ καὶ ἐγὼ νὰ μοῦ εἰπῇτε πῶς καὶ γιὰτὶ εὐρίσκεται τὸ ἔθνος 'στό ποδᾶρι ; ἡ Φιλιππούπολις αὐτὴ γνωρίζετε ποῦ κεῖται, καὶ διατὶ ὁ Βούλγαρος ἐξαίφνης νὰ τὴν πάρῃ ; Ἐχεῖ τὸ ἔθνος καὶ εἰς αὐτὴν δικαίωμα κανένα, καὶ ποῖα δικαιώματα σαφῇ καὶ ὠρισμένα ;

Οὐχ ἦττον σὰς παρακαλῶ, πρὶν φθάσω εἰς Ἀθήνας, μὴ, πρὸς Θεοῦ, κηρύξετε τὸν πόλεμον ἀκόμη, μὴ κάμετε, παρακαλῶ, πολεμικοὺς πυρῆνας, καὶ ἂς γίνουν πρὸς ἀσφάλειαν καὶ ἄλλοι Ἀστυνόμοι. Καθόλου δὲν μ' ὠφέλησαν ἐφέτος τὰ λουτρά μου, ἐν τούτοις ὅπως πάντοτε, σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου.

Τοῦ Τρικούπη γράμμα,
φθάσαν ἐν τῷ ἅμα.

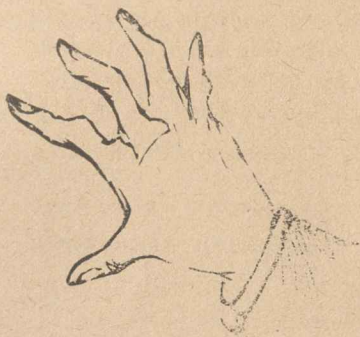
Θεοδωρε...

Τί σκέπτεσθε διὰ τὴν Βουλγαρίαν ; θὰ κάμετε τὸν πόλεμον ; καὶ πότε, ποῦ καὶ πῶς ; 'στά ὅπλα θὰ καλέσετε καὶ σεῖς τὴν ἐφεδρείαν ; ποῖα ἡ γνώμη σας σ' αὐτὰ καὶ ποῖος ὁ σκοπός ; Πολὺ φοβούμαι κατ' αὐτὰς ἐν μέσῳ τόσοσού σάλου μὴν πάθετε μαλακύνουσιν δεινὴν τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὅμως ἐγὼ πρὸς χάριν σας 'στὴν τῶσιν παραζάλην ἀφίνω τὸ ταξιδεῖ μου καὶ φθάνω ἐσπευμένως, τὰ πρὶν Καπνοκοπήρια ν' ἀναυστήσω πάλιν, νὰ σώσω Σέ, τοὺς ὑπουργούς, καὶ δλόκληρον τὸ γένος. Κάθισε κάτω, καὶ ἔρχομαι ταχύς ἀπὸ Λονδίνου... Τρικούπη, πρῶτον ἐνδοξὸς Πρωθυπουργός Ἑλλήνων.

Ἐστὸν Δεληγιάννη μερικά
σπουδαία κρυπτογραφικά.

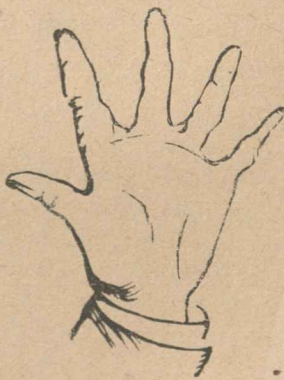
Τὸ πρῶτον ἐκ Σερβίας
μετὰ μεγάλης βίας.

Ἐκ τῆς Ρουμανίας ἄλλο
ἐν μυστικισμῷ μεγάλῳ.

Ἐκ Μαυροβουνίου τρίτον
καὶ μεστὸν ἐξ ἀπορρήτων.

Ἐκ Σόφιας νεώτερον,
καθ' ὅλα σπουδαιότερον.

Ἐκ Ρωμυλίας νέον
ἐπεῖγον καὶ σπουδαῖον.

Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν
σιμεῖα τῶν καιρῶν.

Καὶ ἄλλο Καφφενεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

Πλησίον τοῦ πασιφανοῦς ξενόδοχείου Θράκης
ἢ Ζαφειρίου ἤνοιξε τὴν Αὐρὰν Καφφενεῖον,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ καφφέ μ' ἐτράταραν πολλάκις,
φέρω εἰς γνῶσιν τῶν ἀστῶν καὶ πάντων τῶν κυρίων
πῶς ὁποιοῦντο ἐξ ὑμῶν νὰ τὸ ἰδῇ θελήσει,
θὰ εὖρη περιποιήσιν καὶ ὅ,τι καλὸν ζητήσῃ.

Καφφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατὰ γῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ ταπιγαφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Π. — οὐ
Φ. — οὐ
Π. — ἔτι